

Sygn. akt II W 64/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Monika Zmysłowska- Sołowiej

Protokolant: Bożena Oblńska

w obecności oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1.12.2015 r.

sprawy z oskarżenia Komendy Powiatowej Policji w Legionowie

przeciwko

M. S. (2) urodz. (...) w W.

syna M. i D. z d. L.

obwinionego o to, że: w dniu 20 listopada 2014 r. o godz. 8.40 w miejscowości J. ul. (...), wyjeżdżając samochodem marki O. (...) nr rej. (...) z ulicy podporządkowanej na ul. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejścia doprowadzając do potrącenia znajdującej się na przejściu dla pieszych M. K. (1),

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. w zb. z art. 97 k.w.

orzeka

I. W ramach czynu zarzucanego obwinionemu M. S. (2) we wniosku o ukaranie uznaje go za winnego tego, że w czasie i w miejscu jak w zarzucie spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że wyjeżdżając samochodem marki O. (...) nr rej. (...) z ulicy podporządkowanej na ul. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejścia doprowadzając do potrącenia znajdującej się na przejściu dla pieszych M. K. (1), powodując stłuczenie u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia prawego kolana, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 (siedmiu) dni, co stanowi wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 3.000 (trzech tysięcy) złotych grzywny.

II. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w kwocie 400 (czteryście) złotych.

Sygn. Akt II W 64/14

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie II Wydział Karny z dnia roku

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 listopada 2014 roku o godzinie 08.40 w miejscowości J. ulica (...) wyjeżdżając samochodem marki O. (...) nr rej. (...) z ulicy podporządkowanej na ulicę (...) obwiniony M. S. (2) nie ustąpił pierwszeństwa przejścia doprowadzając do potrącenia znajdującej się na przejściu dla pieszych pokrzywdzonej M. K. (1). W wyniku potrącenia pokrzywdzona upadła i doznała stłuczenia kolana prawego.

Obwiniony M. S. (2) ma 35 lat, jest żonaty ma dwoje dzieci w wieku 5 i 3 lat, z zawodu jest informatykiem, prowadzi własną działalność gospodarczą w zakresie zarządzania systemami informatycznymi i z tego tytułu osiąga dochód w kwocie 20.000 złotych netto miesięcznie, nie był karany, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

Wyjaśnień obwinionego M. S. (2) (k. 27, 63-64),

Zeznań świadków M. K. (1) (k. 13, 64-65), A. R. (k. 12, 65-66)

k. 6- 7 notatki urzędowej

k. 8 karty medycznych czynności ratunkowych

k. 9-10, 19-20 dokumentacji medycznej

k. 22 opinii lekarza M. R.

k. 54 KRK

k. 56 dokumentacji fotograficznej

k. 60 wydruku z mapy satelitarnej

k. 61 dokumentacji zdjęciowej

M. S. (3) został obwiniony o wykroczenie z art. 86§1k.w. i art. 97 k.w.

Obwiniony M. S. (3) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu

20.11.2014 r. doszło do potrącenia pokrzywdzonej M. K. (1) na przejściu dla pieszych. Następnie obwiniony podał, że w jego opinii do potrącenia doszło około 3 m za przejściem dla pieszych. Wyjaśnił, że kiedy jechał ul. (...) i zbliżał się do skrzyżowania z ulicą (...) w J. i przejścia dla pieszych nie widział tam żadnej osoby. Podał, że miał dobrą widoczność i kiedy jechał z prędkością około 20 km/h uderzył w pokrzywdzoną M. K. (2). Następnie obwiniony zmienił swoje wyjaśnienia i podał, że do zderzenia doszło kiedy minął już przejście dla pieszych i zbliżał się do skrzyżowania z ul. (...). Przyznał, że nie widział wcześniej pokrzywdzonej i nie wie w jaki sposób ją uderzył. Przyznał, że do potrącenia doszło, bo prawdopodobnie nie obserwował należycie drogi przed sobą. Wyjaśnił, że podjął manewr obronny i zaczął hamować dopiero kiedy zobaczył M. K. (2) tuż przed maską samochodu i uderzył ją przednim zderzakiem. Pokrzywdzona po potrąceniu przewróciła się i pociągnęła za sobą dziecko, z którym szła. Wskazał, że na miejsce przyjechało pogotowie i chciało zabrać pokrzywdzoną do szpitala ale ona odmówiła i sama zgłosiła się na SOR. Obwiniony podał, że nie interesował pokrzywdzoną po zdarzeniu. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w części w jakiej przyznał, że w dniu 20.11.2014 roku kiedy jechał swoim samochodem i nienależycie obserwował drogę przed sobą doszło do potrącenia przez niego pokrzywdzonej M. K. (1) albowiem w tym zakresie jego wyjaśnienia są spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków tj. pokrzywdzonej oraz A. R.. W pozostałym zakresie, w jakim obwiniony opisał swoje zachowanie i okoliczności kolizji oraz miejsce gdzie doszło do zdarzenia Sąd uznał je za nielogiczne, niespójne i wzajemnie sprzeczne z zeznaniami świadków, którym dał wiarę.

Pokrzywdzona M. K. (1) zeznała, że w dniu 20.11.2014 roku około godziny 8.30 kiedy odprowadzała swojego syna do zerówki przechodziła z nim przez przejście dla pieszych na ulicy (...) w J.. Podała, że kiedy z dzieckiem schodzili już z

przejścia dla pieszych na ulicy (...) nadjechał obwiniony samochodem marki O. (...). Zeznała, że choć obwiniony jechał dosyć szybko mógł spokojnie zatrzymać się przed przejściem i ją przepuścić. Podała, że kiedy odwróciła się i spojrzała w stronę jadącego samochodu, została uderzona przednią częścią jego maski w brzuch i upadła na jezdnię na pośladki i prawą stronę ciała. Jej syn został przez nią pociągnięty i również upadł na jezdnię. Wskazała, że po zdarzeniu miała stłuczone kolano. Było kilka osób które były świadkami zdarzenia, jedna z nich wezwała pogotowie. Wskazała, że nie zgodziła się na przewiezienia do szpitala, bo nie miała z kim zostawić syna. Zeznała, że następnego dnia kiedy kolano ją bolało, poszła na badanie USG kolana i stwierdzono jego stłuczenie.

Świadek A. R. zeznał, że kiedy jechał z żoną i dzieckiem samochodem marki M. ulicą (...) w J. widział samochód obwinionego O. (...), który dojeżdżał do przejścia dla pieszych na skrzyżowaniu z ulicą (...). Podał, że widział jak obwiniony potrącił kobietę, która schodziła z przejścia dla pieszych. Świadek podał, że w jego opinii samochód obwinionego jechał z prędkością około 50-60 km/h a do zdarzenia doszło, bo obwiniony jechał z dzieckiem, które siedziało w foteliku i prawdopodobnie odwróciło jego uwagę od należytej obserwacji drogi przed nim. Podał, że wezwał na miejsce pogotowie. Po tym jak pokrzywdzona upadła na jezdnię i leżała na krawędzi wyznaczonego przejścia dla pieszych. Po zdarzeniu syn pokrzywdzonej też się przewrócił i leżał na jezdni razem z pokrzywdzoną. Świadek wskazał, że podczas zdarzenia nie obserwował czy obwiniony przestawia swój samochód, ale wskazał, że M. S. (2) musiał po potrąceniu podjechać nim za przejście (jak to jest przedstawione na zdjęciach dołączonych przez M. S. (2)), bo kierowcy samochodów stojących przed skrzyżowaniem na ulicy (...) nie mogli wyjechać w kierunku W..

Sąd dał wiarę zeznaniom powyższych świadków M. K. (1) i A. R. albowiem są one logiczne wzajemnie się uzupełniają z innymi dowodami zebranymi w sprawie tj. dokumentacją fotograficzną, protokołem oględzin, szkicem miejsca zdarzenia oraz częściowo wyjaśnieniami obwinionego, którym Sąd dał wiarę. Świadkowie w sposób spójny i konsekwentny zrelacjonowali przebieg i okoliczności związane ze zderzeniem. Ich zeznania nie zawierają istotnych sprzeczności, by były w stanie podważyć zaufanie Sądu, co do ich szczerości.

Sąd obdarzył wiarą przeprowadzone w sprawie z dowody z dokumentów albowiem zostały sporządzone przez powołane do tego organy, a żadna ze stron nie zaprzeczyła ich prawdziwości i autentyczności.

Sąd zważył, co następuje:

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał obwinionego M. S. (2) za winnego popełnienia przypisanego mu wykroczenia z art. 86§1kw, którego dyspozycja stwierdza, że popełnia wykroczenie kto, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dyspozycja artykułu 26 Ustawy z dnia 20.06.1997 roku prawo o ruchu drogowym stwierdza, że kierujący pojazdem zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu. Kierujący pojazdem, który skręca w drogę poprzeczną, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pieszemu przechodzącemu na skrzyżowaniu przez jezdnię drogi, na którą wjeżdża. Obwiniony popełnił zarzucane mu wykroczenie, albowiem zbliżając się do skrzyżowania i wyznaczonego przejścia dla pieszych przy ulicy (...) w J. nie zachował szczególnej ostrożności i nie zmniejszył odpowiednio prędkości swojego samochodu i nie przepuścił schodzącej już z przejścia dla pieszych pokrzywdzonej M. K. (1), która w dniu zdarzenia szła wraz z 6 letnim synem do pobliskiej szkoły. M. S. (2) swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 86§1k.w. albowiem poruszał się z nadmierną prędkością nie zapewniającą mu należytego panowania nad pojazdem i nie oberwał należyście drogi przed sobą w efekcie czego potrącił prawidłowo poruszającą się pieszą przechodzącą przez przejście dla pieszych. Obwiniony musiał zdawać sobie sprawę, że jego zachowanie jako kierowcy powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu, jednak wykazał się lekceważeniem obowiązujących przepisów ruchu drogowego tj. art. 26 prawa o ruchu drogowym nakazującym zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu. Zachowanie szczególnej ostrożności jest wymagane w sytuacjach, które stwarzają lub mogą wywoływać większe niż przeciętne niebezpieczeństwo w ruchu (Z. Drexler, Prawo o ruchu drogowym..., s. 30). Jest ona wymagana w następujących sytuacjach: omijania (art. 23 ust.) włączania się do ruchu, zmiany kierunku jazdy (art. 22 ust. 1) oraz zmiany zajmowanego pasa ruchu (art. 22 ust. 1); oraz zbliżania się do skrzyżowania lub przecinania się kierunków ruchu poza skrzyżowaniem (art. 25 ust. 1 i 3). Artykuł 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, że

"uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę." W innych przepisach - o czym mowa niżej - określone są jeszcze inne wymagania. W istocie chodzi o zasady bezpieczeństwa ruchu, którego to pojęcia używa kodeks karny; należyta ostrożność jest odpowiednikiem zasad bezpieczeństwa (A. Skowron, Zasady bezpieczeństwa ruchu (art. 177 k.k.) a należyta ostrożność i zagrożenie bezpieczeństwa ruchu jako znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., PnD 2004, nr 5, s. 33). Ostrożność maksymalną, wyrażającą się w podejmowaniu wszelkich środków ostrożności, a zatem kierowca ma prowadzić pojazd w taki sposób, by w każdej chwili był zdolny nad nim zapanować bez narażania kogokolwiek na niebezpieczeństwo. Sąd Najwyższy przyjmował, że: "Kierowca pojazdu mechanicznego powinien prowadzić go tak, aby w każdej sytuacji był zdolny nad nim zapanować bez narażania na niebezpieczeństwo życia lub zdrowia ludzkiego oraz mienia obywateli korzystających z dróg publicznych, a w razie niedyspozycji w czasie jazdy obowiązany jest zaniechać jej" (wyrok SN z dnia 16 listopada 1956 r., IV K 706/56, RPEiS 1958, nr 1, s. 321) oraz że: "Každy pojazd mechaniczny powinien być na drogach publicznych prowadzony z zachowaniem wszelkich środków ostrożności" (wyrok SN z dnia 12 lutego 1957 r., I K 1042/56, OSN 1957, nr 3, poz. 29). Sąd Najwyższy wyjaśniał, że: "Rozważne i ostrożne prowadzenie pojazdu polega na przedsięwzięciu przez kierowcę wszystkich czynności, które według obiektywnej oceny są niezbędne do zapewnienia optymalnego bezpieczeństwa ruchu w danej sytuacji, oraz na powstrzymaniu się od czynności, które według tejże oceny mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć" (uchwała pełnego składu Izby Karnej SN z dnia 28 lutego 1975 r., teza 6; wyrok SN z dnia 16 lipca 1976 r., VI KRN 135/76, OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 130). Ten rodzaj ostrożności odpowiada realiom ruchu drogowego, gdyż zapewnienie "optymalnego bezpieczeństwa", inaczej niż w wypadku "maksymalnego bezpieczeństwa", jest możliwe. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że wina obwinionego M. S. (2), który dopuścił się przypisanego mu wykroczenia z art. 86§1k.w. jest niekwestionowana. Sąd wyeliminował z kwalifikacji przypisanego mu wykroczenie z art. 97kw. albowiem zachowanie obwinionego nie wypełniało jego znamion. Sąd wymierzając obwinionemu karę grzywny za wykroczenie z art. 86§1k.w. w kwocie 3000 złotych uwzględnił rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej jego wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania a także cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego uwzględniając jego sytuację majątkową i osobistą. Sąd obciążył obwinionego również kosztami postępowania w kwocie 400 złotych w tym 300 złotych z tytułem opłaty. Orzeczenie w tym przedmiocie znajduje uzasadnienie w treści art.118§1 kpsw.